

О. ХЕНРИ

ВЛЮБЕН, НО БЕДЕН

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1993

chitanka.info

В този огромен магазин, Магазин с главна буква, работеха три хиляди момичета. Една от тях беше Мейзи. Тя беше осемнайсетгодишна и работеше на щанда за ръкавици. Тук тя опозна две разновидности на човешкия род — мъже, които влизаха в универсалния магазин да си купят ръкавици, и жени, които купуваха ръкавици за злочести мъже. Освен дълбокото познаване на човешката душа тя притежаваше и други полезни сведения. Използваше житейската мъдрост на останалите две хиляди деветстотин и деветдесет и девет момичета, които не криеха този опит, и го съхраняваше дълбоко в душата си — тайнствена и непроницаема като душа на малтийска котка. Може би природата, предвидила, че на Мейзи ще ѝ липсват мъдри съветници, я беше надарила не само с красота, а и с известна доза хитрост, както дарява с повече лукавство от другите животни, безценната сребърна лисица.

Да, Мейзи беше хубавица. Блондинка с тъмnozлатисти коси, тя притежаваше осанката на манекенка, която пред очите ви приготвя на витрината сладкиши. Тя стоеше зад своя щанд в огромния Магазин и когато свивате юмрук, за да ви вземе мярка за ръкавиците, неволно си спомняте за Хебея; а когато я погледнете повторно, запитвате се отгде се е взел у нея погледът на Минерва.

Когато шефът на секцията не се мяркаше наоколо, тя смучеше ситни бонбонки, но случеше ли се да я гледа, Мейзи вдигаше глава с мечтателна усмивка, сякаш следеше движението на облаците.

О, тази усмивка на продавачката! Съветвам ви да се пазите от нея освен ако студено сърце, пликче карамели и дългогодишен опит не ви предпазват от стрелите на Купидон. Тази усмивка не е за Магазина, тъй че Мейзи я пазеше за свободното си време; ала за шеф на секцията няма закони. Той е Шейлок в царството на магазините. Той гледа на хубавите момичета, както митничарят гледа на пътниците — „Ако не бутнеш, няма да минеш“. Разбира се, има и изключения. Само преди няколко дена вестниците писаха за такова изключение — един деветдесетгодишен мъж.

Един ден Ървинг Картър, художник, милионер, пътешественик и автомобилист попадна случайно в Магазина. Дължим да добавим, че това посещение не беше целенасочено. Синовният дълг го хвана за яката и го вкара вътре да търси майка си, заплеснала се с някого сред бронзовите и теракотени статуетки.

Той се насочи към ръкавиците с намерение да убие няколко минути на този щанд. А наистина се нуждаеше от ръкавици, защото беше забравил своите. Впрочем, не е нужно да търсим оправдание за Картър, тъй като той нямаше представа, че покупката на ръкавици е удобен повод за флирт.

Но едва стъпил в пределите на това, което съдбата му бе отредила, той се подвоуми, осъзнал изведнъж, че се намира на място, където Купидон упражнява не дотам достойно своята професия.

Трима-четирима младежи с нехаен вид и доста небрежна външност и се ровеха в тези сводници — ръкокрйките, а в това време продавачките се кикотеха и с готовност дърпаха звънливите струни на кокетството. Картър вече се готвеше да избяга, но къде ти... Зад щанда стоеше Мейзи, устремила към него питащия поглед на прекрасните си студени очи, чиято сияйна синева напомняше проблясването на айсберг, който се носи под яркото слънце някъде из Южните морета.

И тогава Ървинг Картър, художник, милионер и т.н., усети, че в аристократично бледото му лице нахлува кръв. Но тя нахлу не от стеснителност, а от ясно съзнание. Той мигом си даде сметка, че стои наравно с тези посредствени младежи, които, наведени над щандовете, ухажваха кикотещите се продавачки. Та нима самият той не стои пред щанда като пленник на плебейския Амур, нима не жадува да спечели вниманието на някаква си продавачка на ръкавици? И с какво се отличава той от всички тези простовати момчета? Изведнъж Картър се изпълни със съчувствие към тях и с възродително презрение към предразсъдъците, с които е израснал, и реши твърдо да спечели сърцето на това съвършено създание.

Ръкавиците бяха опаковани и платени, но Картър още не си тръгваше. Трапчинките в краищата на червените устни на Мейзи се очертаха по-ясно. Нито един от нейните клиенти не бързаше да си тръгне. Мейзи сви ръка, която прозираше съблазнително през ръкава на блузката, и се облакът на витринката.

На Картър за първи път му се случваше да не се владее напълно. Но сега той се оказа в по-неловко положение от обикновените младежи наоколо. В тази обстановка не можеше да разчита на среща с хубавицата. Той напрягаше ума си да си спомни какво е чел и слушал за нрава и навиците на продавачките. Кой знае защо беше останал с впечатлението, че при запознанство те не всякога държат на

формалностите, които правилата на етикецията диктуват. Мисълта да предложи среща на това прелестно невинно същество караше сърцето му да бие лудо. Но пък душевният смут му даде и смелост.

След няколко дружелюбни и благосклонно приети приказки на общи теми, той остави визитната си картичка до ръката ѝ, положена върху витрината.

— Моля ви, извинете ме за тази дързост — каза той, — но искрено се надявам, че ще ми доставите удоволствието да ви видя отново. Името ми е на картичката. Повярвайте, само най-голямото уважение към вас ме кара да моля да ме ощастливите с вашето прия... познанство.

Мейзи познаваше добре мъжете, по-точно мъжете, които купуват ръкавици. Тя го погледна с откритая усмивка и каза без колебание:

— Защо не? Виждате ми се свестен човек. Обикновено избягвам да излизам с непознати мъже. Някак не отива на порядъчно момиче. Е, кажете кога.

— Колкото е възможно по-скоро — отвърна Картър. — Ако позволите да ви посетя у вас, аз...

Мейзи се разсмя звучно.

— О, не, не — натърти тя. — Само да видите как живеем! Пет в три стаи. И си представям лицето на мама, ако заведе у дома мъж, макар и приятел.

— Тогава, където ви е удобно — отвърна прехласнат Картър. — Където вие предпочитате.

— Да речем — предложи Мейзи и нежнорозовото ѝ лице просия от току-що озарила я мисъл, — четвъртък вечер е удобно за мен. Елате в седем и половина на ъгъла на Осмо авеню и Четирисет и девета улица, става ли? Аз живея близо до това място. Само че в единайсет трябва да съм у дома. Мама не позволява да закъснявам повече.

Картър ѝ благодари и обеща да спази точно уречения час, после побърза да види майка си, която го чакаше да одобри покупката ѝ — бронзова статуетка на Диана.

Продавачка с малки очи и сплеснат нос уж случайно мина край Мейзи и ѝ намигна съучастнически.

— Ти май удари къравото, а Мейзи? — попита свойски тя.

— Господинът просто поиска разрешение да ме посети — отвърна високомерно Мейзи и пхна картичката в пазвата си.

— Да те посети? — отекна насмешливо другата. — А не ти ли предложи да те заведе на вечеря в „Уолдорф“ и да те поразходи с автомобила си?

— Я стига! — отвърна отегчена Мейзи. — Ти просто си побъркана на тема хайлайф. Може би това е от времето, когато твоят пожарникар те заведе в китайска кръчма. Не, за „Уолдорф“ изобщо не стана дума. Но като гледам картичката му, той живее на Пето авеню. И ако рече да ме заведе на вечеря, мога да се обзаложа, че няма да ни обслужва китаец с дълга плитка.

Когато Картър настани майка си в лимузината и се отдалечи от Магазина, нещо го жегна в сърцето и той стисна зъби. Съзнаваше, че в целия си двайсет и девет годишен живот се влюбва за първи път. Но това, че обектът на неговата любов толкова лесно се съгласи на среща с него на някакъв уличен ъгъл, макар и да го приближаваше към желаната цел, изпълваше душата му с мъчителни съмнения.

Картър не знаеше какво значи продавачка. Не знаеше, че ѝ се налага да живее в стаичка, която не е за хора или в тясно жилище, натъпкано с всякакви близки и роднини. Най-близкото кръстовище ѝ служи за будоар, паркът — за гостна, а многолюдната улица — за градинска алея за разходка. Обаче това не ѝ пречи да бъде господарка на себе си, толкова самостоятелна и горда, колкото и всяка знатна дама.

Две седмици след запознанството им, Картър и Мейзи влязоха една вечер в малък, оскъдно осветен парк. Намериха една уединена пейка с дърво над нея и седнаха там.

За първи път ръката му се обви около талията ѝ, а нейната златокъдра главица легна блажено на рамото му.

— Господи! — въздъхна благодарно Мейзи. — Как не се сетихме по-рано за това?

— Мейзи — подзе Картър, — сигурно знаеш, че те обичам. Аз най-сериозно те моля да се омъжиш за мен. Вече ме познаваш толкова добре, че не може да изпитваш никакви съмнения. Ти си ми нужна, Мейзи, трябва да бъдеш моя. И никак не ме интересува разликата в общественото ни положение.

— Каква е тази разлика? — попита Мейзи.

— Ами няма никаква разлика — побърза да каже Картър. — Тя съществува само в главите на глупаците. Аз съм в състояние да ти

осигуря разкошен живот. Социалното ми положение е повече от добро, тъй че разполагам с неограничени средства.

— Хората така говорят — отбеляза Мейзи. — Може и да преувеличават. Предполагам, че работиш в деликатесен магазин или в някое бюро за конни залагания. Толкова глупава ли изглеждам?

— Готов съм да ти представя каквито искаш доказателства — каза меко Картър. — Много те обичам, да знаеш. Влюбих се в тебе още щом те видях.

— Всички така говорят — разсмя се Мейзи. — Дай ми човек, който да се е влюбил в мен от трети поглед, и аз ще му се хвърля на шията.

— Недей да говориш така, Мейзи — каза умолително Катър. — Чуй ме добре, скъпа: от минутата, в която надникнах в очите ти, ти си за мене единствената жена в света.

— Ти само това говориш — усмихна се Мейзи. — На колко други си го казвал?

Но Картър не се предаваше. Накрая успя да докосне нежното й плашливо сърчице, което туптеше неуловимо някъде под мраморната й гръд. Думите му намериха път към душата й, която бе неопетнена и това беше най-добрата й броня. Мейзи за първи път го гледаше с очи, които виждаха. И топла руменина заля студените й бузи. Примряла от страх, Психея приготви пърхащите си крила, готова да кацне на цветето на любовта. Някъде отвъд щанда за ръкавици пред Мейзи вече се мержелееше нов живот с неизвестни възможности. Картър усети промяната и започна да щурмува.

— Омъжи се за мен, Мейзи — зашепна той, — и ние ще се махнем от този грозен град и ще намерим някое райско кътче. Ще забравим всякаква работа и грижи и ще превърнем живота си в безкраен празник. Знам къде да те заведа — често съм бивал там. Представи си морски бряг, където цари вечно лято, където вълните се диплят и плискат в живописния бряг, а хората са щастливи и волни като деца. Ще отплаваме към тези далечни брегове и ще живеем там колкото си искаме. Ще те заведа в старинен град с великолепни дворци и замъци, изпълнен с прекрасни картини и статуи. Вместо улици този град има канали и се движиш с...

— Знам! — вдигна глава Мейзи. — С гондоли.

— Да — усмихна се Картър.

— Така си и мислех — каза Мейзи.

— А след това — продължи Картър — ще пътуваме колкото си щем където си щем по света. След Европа ще видим Индия и древните ѝ градове, ще пътуваме със слонове и ще посетим приказните храмове на индусите и брамините; ще видим японски градини, камилски кервани и състезания с колесници в Персия — всичко, всичко, което заслужава да се види в чужбина. Ще ти хареса, Мейзи, много ще ти хареса.

Мейзи стана от пейката.

— Време е да се прибираме — каза тя равнодушно. — Става късно.

Картър не се опита да възразява. Вече познаваше променливите ѝ настроения и знаеше, че всякакъв спор е безсмислен. А и в известен смисъл се чувстваше победител. Днес беше държал за миг, макар и на копринена нишка, душата на тази своенравна Психея и в него се събуждаше надежда. За малко тя беше прибрала криле и студената ѝ ръка стискаше неговата.

На другия ден Лулу, дружка на Мейзи, я причака на щанда в Магазина.

— Как вървят работите с лъскавото ти приятелче? — попита тя.

— А, онзи! — отвърна Мейзи, оправяйки къдрите си. — Отрязах му квитанцията. Ти знаеш ли, Лулу, какво си е наумил този смахнат човек?

— Да те направи актриса? — догади се Лулу прехласната.

— Нищо подобно! За това се искат много пари. Предложи ми да се оженим и вместо сватбено пътешествие да се разходим до Кони Айланд^[1].

[1] Остров близо до Ню Йорк, известен с всевъзможните си атракции, между които и павилиони в „източен“ стил. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.